

СОРАД

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

23 април 2009 година *

По дело C-59/08

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Cour de cassation (Франция) с акт от 12 февруари 2008 г., постъпил в Съда на 15 февруари 2008 г., в рамките на производство по дело

Copad SA

срещу

Christian Dior couture SA,

Vincent Gladel, действащ в качеството на синдик на **Société industrielle lingerie (SIL)**,

Société industrielle lingerie (SIL),

* Език на производството: френски.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н Р. Jann, председател на състав, г-н М. Pešič, г-н А. Tizzano (докладчик), г-н А. Borg Barthet и г-н J.-J. Kasel, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-н М.-А. Gaudissart, началник-отдел,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 19 ноември 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Copad SA, от адв. Н. Farge, avocat,

— за Christian Dior couture SA, от г-н J.-M. Bruguière, както и от адв. Р. Deprez и адв. Е. Bouttier, avocats,

— за френското правителство, от г-жа В. Beaupère-Manokha, както и от г-н G. de Bergues и г-н J.-Ch. Niollet, в качеството на представители,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н Н. Krämer, в качеството на представител,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 3 декември 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 7 и на член 8, параграф 2 от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 40, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92), съответно изменена със Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 година (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3, наричана по-нататък „Директивата“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Sorad SA (наричано по-нататък „Sorad“), от една страна, и Christian Dior couture SA (наричано по-нататък „Dior“), Société industrielle lingerie (наричано по-нататък „SIL“), както и г-н Gladel, в качеството му на синдик на SIL, от друга страна, по повод на продажбата на Sorad на стоки, носещи марката „Christian Dior“, извършена от SIL в нарушение на разпореда на лицензионния договор между това дружество и Dior.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Член 5, параграфи 1—3 от Директивата гласи:

„1. Регистрираната марка предоставя на притежателя изключителни права. Притежателят има право да забрани на всяко трето лице да използва в търговската дейност без негово съгласие:

- а) всеки знак, идентичен с марката, за стоки или услуги, идентични с тези, за които марката е регистрирана;

- б) всеки знак, при който поради идентичността или сходството му с марката и идентичността или сходството на стоките или услугите, защитени от марката и от знака, съществува вероятност от объркване на част от обществото, която включва вероятност от свързване на знака с марката.

2. Всяка държава членка може да предвиди, че притежателят има право да попречи на всяко трето лице да използва в търговската дейност без негово съгласие всеки знак, който е идентичен или сходен с марката, за стоки или услуги, които не са сходни със стоките или услугите, за които е регистрирана марката, ако последната се ползва с реноме в държавата членка и ако използването на този знак без основание би извлякло несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или реномето на марката или би ги увредило.

3. По параграфи 1 и 2, *inter alia*, може да бъде забранено и:

- а) поставянето на знака върху стоки или тяхната опаковка;
- б) предлагането на стоки, пускането им на пазара или складирането им за тези цели с този знак, или предлагането или предоставянето на услуги с този знак;
- в) вносът и износът на стоки с този знак;
- г) използването на знака в търговски книжа и в рекламна дейност.“

4 В първоначалната си редакция член 7 от Директивата е гласял:

„1. Марката не дава право на притежателя да забрани използването ѝ във връзка със стоки, които са пуснати на пазара в Общността с тази марка от самия притежател или с негово съгласие.

2. Параграф 1 не се прилага, когато притежателят има основателни причини да се противопостави на по-нататъшното комерсиализиране на стоките, особено когато тяхното състояние е променено или влошено след пускането им на пазара.“

5 Съгласно член 65, параграф 2 от Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП), разглеждан във връзка с приложение XVII, точка 4 от това споразумение, в първоначалната си редакция член 7, параграф 1 от Директивата е изменен за целите на посоченото споразумение, като изразът „в Общността“ е заменен с думите „на територията на една договаряща страна“.

6 Член 8 от Директивата предвижда:

„1. Марката може да бъде лицензирана за някои или за всички стоки или услуги, за които е регистрирана, както и за цялата територия на съответната държава членка или за част от нея. Лицензът може да бъде изключителен или неизключителен.

2. Притежателят на марка може да се позове на правата, предоставени от тази марка, срещу лицензополучател, който наруши разпоредби на лицензионния договор по отношение на срока, вида, в който марката може да се използва съгласно регистрацията, обхвата на стоките или услугите, за които е предоставен лицензът, територията, на която марката може да се поставя, или качеството на произведените стоки или на услугите, предоставени от лицензополучателя.“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

7 На 17 май 2000 г. Dior сключва с SIL лицензионен договор за използване на марка за производството и дистрибуцията на луксозни стоки тип корсет с марката „Christian Dior“, чийто притежател е Dior.

- 8 В член 8.2, параграф 5 от този договор се уточнява, че „с цел запазване на известността и престижа на марката лицензополучателят се задължава да не извършва без предварително писмено съгласие на лицензодателя продажба на търговци на едро, на групи купувачи, на търговци на стоки с намалени цени, на дружества за продажба по пощата, на дружества, осъществяващи продажба от врата до врата или продажба по домовете и той трябва да вземе всички необходими мерки, за да гарантира съблюдаването на тази разпоредба от неговите дистрибутори и продавачи на дребно“.
- 9 Поради икономически трудности SIL иска от Dior да му бъде разрешено пускането в продажба на стоките, носещи тази марка, извън неговата мрежа за селективна дистрибуция. С писмо от 17 юни 2002 г. Dior отказва да уважи това искане.
- 10 Независимо от този отказ обаче и в нарушение на своите договорни задължения SIL продава стоки, носещи марката „Christian Dior“, на Sorad — предприятие, което осъществява дейност като търговец на стоки с намалени цени.
- 11 В резултат на това Dior подава иск срещу SIL и Sorad за нарушение на марката пред Tribunal de grande instance de Bobigny, който постановява, че нарушенията на лицензионния договор, извършени от SIL, не представляват нарушение на марката и че те пораждат само договорната отговорност на последното дружество.
- 12 Cour d'appel de Paris отхвърля жалбата, подадена от Dior срещу това решение. Той достига по-конкретно до извода, че извършените от SIL продажби не представляват нарушение, поради това че съобразяването с разпоредбата на лицензионния договор, сключен между него и Dior, относно условията за дистрибуция не попадало в приложното поле на националните разпоредби за правото относно марките, с които е транспониран член 8, параграф 2 от Директивата. Той въпреки това приема, че тези продажби не са довели до изчерпване на правата върху марката на Dior по смисъла на националните разпоредби за транспонирането на член 7, параграф 1 от Директивата.

13 Corad подава жалба пред Cour de cassation срещу решението на Cour d'appel de Paris, като изтъква по-конкретно, че правата върху марката на Dior са изчерпани поради пускането на пазара от SIL на разглежданите стоки. От своя страна Dior подава насрещна жалба, като упреква Cour d'appel de Paris в това, че е изключил извършването на каквото и да е нарушение както от SIL, така и от Corad.

14 При тези обстоятелства, предвид съмненията относно тълкуването на приложимото общностно право Cour de cassation решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1. Следва ли член 8, параграф 2 от [Директивата] да се тълкува в смисъл, че притежателят на марката може да се позове на правата, предоставени от тази марка, срещу лицензополучател, който нарушава разпоредба на лицензионния договор, забраняваща продажбата на търговци на стоки с намалени цени по съображения, свързани с престижа на марката?

2. Следва ли член 7, параграф 1 от тази директива да се тълкува в смисъл, че пускането от лицензополучателя на пазара в [ЕИП] на стоки под определена марка в нарушение на разпоредба на лицензионния договор, забраняваща продажбата на търговци на стоки с намалени цени по съображения, свързани с престижа на марката, е извършено без съгласието на притежателя на марката?

3. В случай на отрицателен отговор може ли притежателят да се позове на такава разпоредба, за да се противопостави на ново пускане в продажба на стоките въз основа на член 7, параграф 2 от [Директивата]?”

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 15 С първия си въпрос запитващата юрисдикция пита по същество дали разпоредба на лицензионния договор, забраняваща по съображения, свързани с престижа на марката, продажбата на стоки, носещи марката, на търговци на стоки с намалени цени попада в обхвата на член 8, параграф 2 от Директивата.
- 16 Сорад, френското правителство и Комисията на Европейските общности предлагат на Съда да отговори отрицателно на този въпрос, като изтъкват основно, че разглежданата в делото по главното производство разпоредба не фигурира сред разпоредбите, изброени изчерпателно в посочения член 8, параграф 2. Dior, напротив, защитава противоположната теза.
- 17 За да се отговори на настоящия въпрос, в самото начало следва да се провери дали списъкът от разпоредби, съдържащ се в посочения член 8, параграф 2, има изчерпателен или чисто насочващ характер.
- 18 Във връзка с това следва да се посочи, че тази разпоредба не съдържа никакво наречие или израз като „по-специално“ или „по-конкретно“, позволяващо да се придаде чисто насочващ характер на този списък.
- 19 Впрочем следва да се напомни, че обратно на това, именно във връзка с употребата на наречието „по-специално“ Съдът е признал такъв характер по

отношение на посочените в член 7, параграф 2 от Директивата случаи (вж. Решение от 11 юли 1996 г. по дело Bristol-Myers Squibb и др., C-427/93, C-429/93 и C-436/93, Recueil, стр. I-3457, точка 39, както и Решение от 4 ноември 1997 г. по дело Parfums Christian Dior, C-337/95, Recueil, стр. I-6013, точка 42).

- 20 Следователно, противно на това, което поддържа Dior, от самото съдържание на член 8, параграф 2 от Директивата следва, че посоченият списък има изчерпателен характер.
- 21 По-нататък следва да се установи дали разпоредба като разглежданата в делото по главното производство попада сред разпоредбите, изброени изрично в посочения член 8, параграф 2.
- 22 Във връзка с това по отношение на разпоредбите на лицензионен договор, свързани с „качеството на произведените стоки [...] от лицензополучателя“, на които се прави позоваване в този член, следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика основната функция на марката е да гарантира на потребителя или на крайния потребител произхода на обозначената с марката стока или услуга, като му се позволява без вероятност от объркване да отличи тази стока или услуга от такива с друг произход. Всъщност, за да може марката да изиграе своята роля на съществен елемент от системата на ненарушена конкуренция, която Договорът за ЕО има за цел да установи и поддържа, тя трябва да предоставя гаранция, че всички обозначени с нея стоки или услуги са произведени или предоставени под контрола на едно-единствено предприятие, на което може да бъде възложена отговорността за качеството им (вж. по-специално Решение от 23 май 1978 г. по дело Hoffmann-La Roche, 102/77, Recueil, стр. 1139, точка 7, Решение от 18 юни 2002 г. по дело Philips, C-299/99, Recueil, стр. I-5475, точка 30, както и Решение от 17 март 2005 г. по дело Gillette Company и Gillette Group Finland, C-228/03, Recueil, стр. I-2337, точка 26).
- 23 Ето защо именно при нарушаване от страна на лицензополучателя на разпоредби на лицензионния договор, свързани по-конкретно с качеството на произведените стоки, член 8, параграф 2 от Директивата разрешава на притежателя на марката да се позове на предоставените му от него права.

- 24 Както отбелязва генералният адвокат в точка 31 от своето заключение обаче, качеството на луксозните стоки като тези, разглеждани по главното производство, почива не само на материалните им характеристики, но и на елегантния и престижен вид, който им придава луксозен ореол (вж. също в този смисъл Решение по дело Parfums Christian Dior, посочено по-горе, точка 45).
- 25 Всъщност, доколкото луксозните стоки са продукти от висока класа, луксозният ореол, който те притежават, е съществен елемент, по който потребителите ги разграничават от други сходни стоки.
- 26 Поради това засягането на този ореол може да накърни самото качество на тези стоки.
- 27 В такъв контекст следва също да се провери дали по делото, разглеждано по главното производство, продажбата на луксозни стоки от страна на лицензополучателя на търговци на стоки с намалени цени, които не са част от селективната дистрибуторска мрежа, създадена по силата на лицензионния договор, може да представлява такова засягане.
- 28 Във връзка с това обаче Съдът вече е приел, че противно на поддържаното от Сорад и Комисията, характеристиките и условията, присъщи на дадена селективна дистрибуторска система, сами по себе си могат да доведат до запазване на качеството и гарантиране на правилната употреба на тези стоки (вж. в този смисъл Решение от 11 декември 1980 г. по дело L'Oréal, 31/80, Recueil, стр. 3775, точка 16).
- 29 Всъщност създаването на селективна дистрибуторска система като разглежданата по главното производство, която съгласно самите условия на лицензионния договор, сключен между Dior и SIL, има за цел да гарантира излагането на стоките в търговските обекти по начин, който подчертава тяхната стойност, „специално що се отнася до позиционирането, рекламата, представянето на

стоките и търговската политика“, както признава Соррад, може да допринесе за репутацията на въпросните стоки и следователно за запазването на техния луксозен ореол.

- 30 От това следва, че не може да се изключи, че продажбата на луксозни стоки от лицензополучателя на трети лица, които не са част от мрежата за селективна дистрибуция, засяга самото качество на тези стоки, така че в подобен случай договорна разпоредба, забраняваща посочената продажба, трябва да се счита за попадаща в обхвата на член 8, параграф 2 от Директивата.
- 31 Компетентната национална юрисдикция следва да провери дали с оглед на обстоятелствата, свързани с отнесения до нея спор, нарушаването от страна на лицензополучателя на разпоредба като разглежданата в делото по главното производство накърнява луксозния ореол на луксозните стоки, като засяга по този начин тяхното качество.
- 32 Във връзка с това следва по-специално да се вземе предвид, от една страна, естеството на луксозните стоки, носещи марката, обемът, както и систематичният или спорадичен характер на продажбите на тези стоки от лицензополучателя на търговци на стоки с намалени цени, които не са част от мрежата за селективна дистрибуция, и от друга страна, естеството на стоките, които обичайно се продават от тези търговци на стоки с намалени цени, както и начините на пускане в продажба, които обикновено се използват в техния сектор на дейност.
- 33 Освен това следва да се добави, че тълкуването на член 8, параграф 2 от Директивата, разгърнато в предходните точки от настоящото съдебно решение, не може да бъде поставено под въпрос от доводите на Dior, съгласно които разпоредба на лицензионния договор, забраняваща продажбата на търговци на стоки с намалени цени по съображения, свързани с престижа на марката, може да бъде отнесена към други разпоредби, различни от свързаните с „качеството на стоките“, а именно тези относно „територията, на която марката може да се поставя“ или „качеството [...] на услугите, предоставени от лицензополучателя“.

- 34 Във връзка с това, от една страна, следва да се отбележи, че член 8, параграф 2 от Директивата трябва да се разглежда във връзка с параграф 1 от същия член, в който се прави позоваване на „територия на съответната държава членка“, така че понятието „територия“ по смисъла на тези разпоредби може да има само географски обхват и поради това не може да се тълкува като отнасящо се до всички одобрени оператори, които са част от мрежа за селективна дистрибуция.
- 35 От друга страна, по отношение на втората възможност, изтъкната от Dior, трябва да се заключи, че от практиката на Съда следва, че макар никое съображение от императивен характер, изведено от Директивата или от общите принципи на общностното право, да не пречи услугите, предоставяни в контекста на търговията на дребно със стоки, да бъдат обхванати от понятието „услуги“ по смисъла на Директивата, марката трябва да е била регистрирана за тези услуги (вж. в този смисъл Решение от 7 юли 2005 г. по дело Praktiker Bau- und Heimwerkermärkte, C-418/02, Recueil, стр. I-5873, точка 35).
- 36 От предоставените на Съда материали обаче по никакъв начин не може да се предположи, че в делото по главното производство марката „Christian Dior“ е регистрирана за какъвто и да е вид услуга.
- 37 С оглед на тези съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 8, параграф 2 от Директивата трябва да се тълкува в смисъл, че притежателят на марката може да се позове на предоставените от последната права срещу лицензополучател, който нарушава разпоредба на лицензионния договор, забраняваща по съображения, свързани с престижа на марката, продажбата на търговци на стоки с намалени цени на стоки като разглежданите в делото по главното производство, при положение че бъде установено, че поради обстоятелства, свързани с делото по главното производство, това нарушение засяга елегантния и престижен вид, придаващ луксозен ореол на посочените стоки.

По втория въпрос

- 38 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество Съдът да уточни при какви обстоятелства пускането от лицензополучателя на пазара на стоки, носещи марката, в нарушение на разпоредба на лицензионния договор, забраняваща продажбата на търговци на стоки с намалени цени, трябва да се счита за направено без съгласието на притежателя на марката по смисъла на член 7, параграф 1 от Директивата.
- 39 В това отношение Сорад и Комисията подчертават, че може да се счита, че съгласието на притежателя не е дадено само при нарушение на разпоредба на лицензионния договор, която попада в списъка, съдържащ се в член 8, параграф 2 от Директивата. Dior и френското правителство от своя страна считат, че всяко нарушение на лицензионния договор от лицензополучателя е пречка за изчерпването на правата, които марката предоставя на притежателя ѝ.
- 40 За да се отговори на настоящия въпрос обаче, следва да се напомни, че според установената съдебна практика членове 5—7 осъществяват пълно хармонизиране на правилата, свързани с предоставените от марката права, и така определят правата на притежателите на марки в Общността (Решение от 16 юли 1998 г. по дело *Silhouette International Schmied*, C-355/96, Recueil, стр. I-4799, точки 25 и 29, както и Решение от 20 ноември 2001 г. по дело *Zino Davidoff и Levi Strauss*, C-414/99—C-416/99, Recueil, стр. I-8691, точка 39).
- 41 По-конкретно член 5 от Директивата предоставя на притежателя на марката изключително право, което му позволява да забранява на всяко трето лице поспециално да внася стоките, носещи неговата марка, да ги предлага, да ги пуска на пазара или да ги държи за тези цели. Член 7, параграф 1 от същата директива съдържа изключение от това правило, доколкото предвижда, че правото на притежателя е изчерпано, когато стоките са пуснати на пазара в ЕИП от притежателя или с негово съгласие (Решение по дело *Zino Davidoff и Levi Strauss*, посочено по-горе, точка 40, Решение от 8 април 2003 г. по дело *Van Doren + Q*, C-244/00, Recueil, стр. I-3051, точка 33, както и Решение от 30 ноември 2004 г. по дело *Peak Holding*, C-16/03, Recueil, стр. I-11313, точка 34).

- 42 От това следва, че съгласието, което е равнозначно на отказ на притежателя от изключителното му право по смисъла на посочения член 5, представлява определящ елемент на изчерпването на това право и поради това трябва да бъде изразено по начин, който предава със сигурност волята на притежателя да се откаже от това право. Такава воля обикновено произтича от изричното изразяване на това съгласие (вж. в този смисъл Решение по дело Zino Davidoff и Levi Strauss, посочено по-горе, точки 41, 45 и 46).
- 43 От практиката на Съда обаче следва също така, че в определени случаи настъпва изчерпване на това изключително право, когато пускането в продажба на стоките се извършва от лице, свързано икономически с притежателя на марката. Такъв е по-конкретно случаят с лицензополучател (вж. в този смисъл Решение от 22 юни 1994 г. по дело INT Internationale Heiztechnik и Danzinger, C-9/93, Recueil, стр. I-2789, точка 34).
- 44 В такова положение всъщност лицензодателят може да контролира качеството на стоките на лицензополучателя, като включва в лицензионния договор специални разпоредби, които задължават лицензополучателя да спазва неговите инструкции и му дават възможност да се уверява в тяхното спазване.
- 45 Според практиката на Съда обаче такава възможност е достатъчна, за да може марката да изпълни своята съществена функция, която, както се напомня в точка 22 от настоящото съдебно решение, е да се гарантира, че всички стоки, носещи тази марка, са произведени под контрола на едно-единствено предприятие, на което може да бъде възложена отговорността за качеството им (вж. в този смисъл Решение по дело INT Internationale Heiztechnik и Danzinger, посочено по-горе, точки 37 и 38).
- 46 Следователно пускането на пазара от лицензополучателя на стоки, носещи марката, трябва да се счита по принцип за извършено със съгласието на притежателя на марката по смисъла на член 7, параграф 1 от Директивата.

- 47 Макар от това да следва, че при тези обстоятелства притежателят на марката не може да се позовава на лошото изпълнение на договора, за да предяви срещу лицензополучателя предоставените му от марката права, това не променя факта, че противно на поддържаното от Сорад, лицензионният договор не е равнозначен на абсолютно и безусловно съгласие на притежателя на марката стоките, носещи тази марка, да бъдат пуснати на пазара от лицензополучателя.
- 48 Всъщност член 8, параграф 2 от Директивата предвижда изрично възможността за притежателя на марката да се позове на предоставените му от нея права срещу лицензополучател, когато последният наруши определени разпоредби на лицензионния договор.
- 49 Освен това, както следва от отговора на първия въпрос, тези разпоредби са изброени изчерпателно в посочения член 8, параграф 2.
- 50 Следователно, както отбелязва генералният адвокат в точка 47 от своето заключение, единствено нарушението от страна на лицензополучателя на една от посочените разпоредби е пречка за изчерпването на правото, предоставено от марката на нейния притежател, по смисъла на член 7, параграф 1 от Директивата.
- 51 Предвид изложеното по-горе на втория въпрос следва да се отговори, че член 7, параграф 1 от Директивата трябва да се тълкува в смисъл, че пускането на пазара от лицензополучателя на стоки, носещи марката, в нарушение на разпоредба на лицензионния договор, е направено без съгласието на притежателя на марката, когато се установи, че тази разпоредба съответства на една от разпоредбите, предвидени в член 8, параграф 2 от тази директива.

По третия въпрос

- 52 С третия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали когато пускането на пазара на луксозни стоки, извършено от лицензополучателя в нарушение на разпоредба на лицензионния договор, се счита за извършено със съгласието на притежателя на марката, последният може въпреки това да се позове на такава разпоредба, за да се противопостави на ново пускане в продажба на стоките въз основа на член 7, параграф 2 от Директивата.
- 53 Dior и френското правителство считат, че продажбата на стоки, носещи марката „Christian Dior“, на търговец на стоки с намалени цени извън мрежата за селективна дистрибуция представлява засягане на добрата репутация на марката, което може да оправдае прилагането на посочения член 7, параграф 2. Сорад и Комисията, напротив, подчертават, че продажбата на такива стоки на търговци на стоки с намалени цени не засяга добрата репутация на марката.
- 54 Във връзка с това в самото начало следва да се напомни, че според постоянната практика на Съда, изложена в точка 19 от настоящото съдебно решение, употребата на наречieto „по-специално“ в параграф 2 от този член 7 показва, че случаят, свързан с изменението или промяната на състоянието на стоките, носещи марката, е посочен само като пример за това кои причини могат да бъдат основателни (Решение по дело Bristol-Myers Squibb и др., посочено по-горе, точки 26 и 39, както и Решение по дело Parfums Christian Dior, посочено по-горе, точка 42).
- 55 Така Съдът вече е приел, че засягането на добрата репутация на марката може по принцип да бъде основателна причина по смисъла на член 7, параграф 2 от Директивата, която позволява на притежателя на марката да се противопостави на по-нататъшното пускане в продажба на луксозни стоки, които са пуснати на пазара в ЕИП от него или с негово съгласие (вж. Решение по дело Parfums Christian Dior, посочено по-горе, точка 43 и Решение от 23 февруари 1999 г. по дело BMW, C-63/97, Recueil, стр. I-905, точка 49).

56 От това следва, че когато лицензополучател продава стоки на търговец на стоки с намалени цени в нарушение на разпоредба на лицензионния договор като разглежданата в делото по главното производство, следва да се претегли, от една страна, законният интерес на притежателя на марката — предмет на лицензионния договор, да бъде защитен срещу търговец на стоки с намалени цени, който не принадлежи към мрежата за селективна дистрибуция и използва тази марка за търговски цели по начин, който може да засегне нейната добра репутация, и от друга страна, интересът на търговеца на стоки с намалени цени да може да препродава въпросните стоки по начини, които са обичайни в неговия сектор на дейност (вж. по аналогия Решение по дело Parfums Christian Dior, посочено по-горе, точка 44).

57 Ето защо, когато националният съд приема, че продажбата, извършена от лицензополучателя на трето лице, не може да постави под въпрос качеството на луксозните стоки, носещи марката, така че те трябва да се считат за пуснати на пазара със съгласието на притежателя на марката, националният съд следва да прецени с оглед на обстоятелствата, присъщи на всеки случай, дали понататъшното пускане в продажба на луксозните стоки, носещи марката, което се извършва от трето лице по начини, обичайни за неговия сектор на дейност, засяга добрата репутация на тази марка.

58 В това отношение следва да се вземат предвид по-специално лицата, на които се препродават стоките, а също и, както предлага френското правителство, конкретните условия на пускането в продажба на луксозните стоки.

59 С оглед на изложеното по-горе на третия въпрос следва да се отговори, че когато пускането на пазара на луксозни стоки от лицензополучателя в нарушение на разпоредба на лицензионния договор трябва все пак да се счита за направено със съгласието на притежателя на марката, последният може да се позове на такава разпоредба, за да се противопостави на препродажба на тези стоки на основание член 7, параграф 2 от Директивата, само когато предвид обстоятелствата, присъщи на случая, бъде установено, че такава препродажба засяга добрата репутация на марката.

По съдебните разноси

60 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) Член 8, параграф 2 от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките, съответно изменена със Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 година, трябва да се тълкува в смисъл, че притежателят на марката може да се позове на предоставените от последната права срещу лицензополучател, който нарушава разпоредба на лицензионния договор, забраняваща по съображения, свързани с престижа на марката, продажбата на търговци на стоки с намалени цени на стоки като разглежданите в делото по главното производство, при положение че бъде установено, че поради обстоятелства, свързани с делото по главното производство, това нарушение засяга елегантния и престижен вид, придаващ луксозен ореол на посочените стоки.
- 2) Член 7, параграф 1 от Директива 89/104, съответно изменена със Споразумението за Европейското икономическо пространство, трябва да се тълкува в смисъл, че пускането на пазара от лицензополучателя на стоки, носещи марката, в нарушение на разпоредба на лицензионния договор, е направено без съгласието на притежателя на марката, когато се установи, че тази разпоредба съответства на една от разпоредбите, предвидени в член 8, параграф 2 от тази директива.
- 3) Когато пускането на пазара на луксозни стоки от лицензополучателя в нарушение на разпоредба на лицензионния договор трябва все пак да се счита за направено със съгласието на притежателя на марката, последният може да се позове на такава разпоредба, за да се противо-

постави на препродажба на стоките на основание член 7, параграф 2 от Директива 89/104, съответно изменена със Споразумението за Европейското икономическо пространство, само когато предвид обстоятелствата, присъщи на случая, бъде установено, че такава препродажба засяга добрата репутация на марката.

Подписи